

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **E.D.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 19 lipca 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VIII K (...),

**I. oddala kasację, jako oczywiście bezzasadną i zwalnia
skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii
Adwokackiej I.B.K. w W. kwoty 1476 (jeden tysiąc czterysta
siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23 % VAT, za wniesienie
kasacji z urzędu i obronę skazanego na rozprawie kasacyjnej.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego E.D. została oddalona jako oczywiście bezzasadna, co powoduje brak obowiązku sporządzenia uzasadnienia zapadłego orzeczenia (art. 535 § 3 k.p.k. – orzeczenie wydane zostało na rozprawie, a

skazany, choć nie został sprowadzony na rozprawę z Aresztu Śledczego, miał przedstawiciela procesowego, tj. obrońcę z urzędu).

Zachodzi jednak konieczność zwrócenia uwagi na kwestię materialnoprawną, która ze względu na treść nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie mogła być przedmiotem rozpoznania Sądu kasacyjnego (zgodnie z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., co w rozważanej sprawie nie miało miejsca, a w kasacji nie podniesiono zarzutu obrazu prawa materialnego).

W punkcie LVII wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VIII K (...), utrzymanego w mocy w tym zakresie orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt II AKa (...), E.D. został uznany za winnego tego, że działając w warunkach ciągu przestępstw, w krótkich odstępach czasu w okresie od października 2002 roku do marca 2003 roku w Warszawie, w podobny sposób oraz w różnych konfiguracjach osobowych dopuścił się 2 kradzieży rozbójniczych na osobach pochodzenia azjatyckiego, przy czym z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, i tak:

1. w dniu nieustalonym, w październiku 2002 roku w W. na ul. Z. działając wspólnie i w porozumieniu z R.P., M.J. i P.O., po uprzednim dokonaniu kradzieży portfela z pieniędzmi w kwocie 1000 zł, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy użył przemocy w postaci uderzenia nieustalonego mężczyzny, tj. czynu z art. 281 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
2. w dniu nieustalonym, w marcu 2003 roku w W. na ul.: A., działając wspólnie i w porozumieniu z R.P., Ł.S., M.D., R.R., R.P. oraz P.O., po uprzednim dokonaniu kradzieży pieniędzy w postaci dolarów USA o nieustalonej kwocie oraz telefonu nieustalanej marki o nieustalonej wartości, na szkodę nieustalonej kobiety, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy użył przemocy w postaci uderzenia nieustalonego mężczyzny, tj. czynu z art. 281 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

za co na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość jednej stawki wynosi 50 złotych.

Z ustaleń poczynionych w wyroku Sądu pierwszej instancji wynika, że E.D. urodził się 2 marca 1986 r. Przepis art. 10 § 1 k.k. stanowi, że na zasadach określonych w Kodeksie karnym odpowiada ten, kto popełnia czyn zabroniony po ukończeniu 17 lat, jednakże nieletni, który po ukończeniu 15 lat dopuszcza się czynu zabronionego określonego w art. 134, 148 § 1, 2 lub 3, art. 156 § 1 lub 3, art. 163 § 1 lub 3, art. 166, 173 § 1 lub 3, art. 197 § 3 lub 4, art. 223 § 2, 252 § 1 lub 2 oraz art. 280, może odpowiadać na zasadach określonych w tym Kodeksie, jeżeli okoliczności sprawy oraz stopień rozwoju sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste za tym przemawiają, a w szczególności, jeżeli poprzednio stosowane środki wychowawcze lub poprawcze okazały się bezskuteczne (art. 10 § 2 k.k.). Zestawienie dat popełnienia przez skazanego czynów z jego datą urodzenia wskazuje, że w obu wypadkach czyny te dokonane zostały przed ukończeniem przez skazanego 17 lat (wprawdzie w czynie opisanym w pkt 2 wskazuje się na nieustalony dzień w marcu 2003 r., jednak nie wyklucza to możliwości popełnienia omawianego występkę w dniu 1 marca 2003 r.). Czyny z art. 281 k.k. nie są wymienione w katalogu zawartym w art. 10 § 2 k.k., co oznacza, że skazany nie mógł za nie odpowiadać na zasadach określonych w Kodeksie karnym, co jednocześnie dowodzi obrazy prawa materialnego. Podstaw do przypisania skazanemu odpowiedzialności karnej na zasadach przewidzianych w Kodeksie karnym nie dają także przepisy ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich. Z art. 1 § 1 pkt 2 tej ustawy wynika, że jej przepisy stosuje się w zakresie postępowania w sprawach o czyny karalne – w stosunku do osób, które dopuściły się takiego czynu po ukończeniu 13 lat, ale nie ukończyły lat 17, regulacja zawarta w art. 18 § 1 ustawy ma wyłącznie charakter procesowy, a przepis art. 13 ustawy, przewidujący, w określonych przypadkach, możliwość wymierzenia nieletniemu kary z nadzwyczajnym złagodzeniem jej wykonania został uchylony ustawą z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013, poz. 1165).

Opisana obraza prawa ma charakter rażący i mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, co może stanowić ewentualną podstawę wniesienia kasacji na

korzyść skazanego przez jeden z podmiotów szczególnych wymienionych w art. 521 k.p.k.